

CỬA-ĐỢI-SÔNG-HOÀI

HÀNGUYÊNDỮNG

NXBTRẺ
2002

CỬA-ĐỢI-SÔNG-HOÀI / HÀ NGUYỄN DỮNG

Chịu trách nhiệm xuất bản: LÊ HOÀN/ Biên tập: PHẠM SỸ SÁU/ Tranh bìa: PHẠM CUNG / Bi và trình bày: HÀ NGUYỄN DỮNG/ Sắp chữ: THU HÀ/ Sửa bản in: NGUYỄN LỤC và NGUYỄN HÀ VĨNH LỘC

MAI,

Chịu hãm thân mình trong chậu đất
Không ai thúc bách được lòng ta
Quanh năm ai nói, ai cười; mặc
Gặp tiết xuân lạnh ta thốt hoa.

NGÔI BUỒN NHỚ MẸ

I.

Bên phần ướt Mẹ co, lo
Con bên phần ráo ngáy no giấc nồng
Lừa xương, xương xóc lưỡi phồng
Miếng cơm búng Mẹ giọt dòng sữa thơm
Gót chân tôi bột màu son
Mẹ tôi sớm phải chịu đòn chiếc, đời
Như nhà không cột Mẹ tôi

Choãi người chống chọi, căng đời chở che
Trên vai đôi thúng nặng đè
Đường xa bám mãi ngón tèo, gót chai
Và giặc giã, và thiên tai
Hột cơm bu đũa sắn khoai nghẹn ngào
Đời càng ngày lún sâu vào
Vũng nghèo lầy lội không sao nhích, và
Mẹ tôi bước - bước nữa, là
Mong nhà có cột nóc mà nấu nướng
Lòng tôi cạn xột như mương
Nửa thâm giận, nửa thâm thương - ngậm ngùi
Mẹ quày quã bước trở lui
Vẫn đôi thúng nặng lui cui dậm đời
Như con chim mẹ tha mỗi
Gió mưa tầm tã không rời đường bay
Buồn vui đôi thúng voi đầy
Đói no ẩm lạnh sông quây qua ngày
Tôi con điều giấy loay hoay
Cánh đồng thơ ấu đạn bay rào rào
Cánh điều hột gió lao chao
Gượng không nổi bay chúi vào đời - xa

II.

Bên quan tài Mẹ xót xa
Mẹ - nguồn suối ngọt chan hòa đời con
Con như trái vẫn xanh non
Suốt đời không thể chín giòn, Mẹ ơi
Giờ nguồn nước tắt mạch rồi
Con lâm đại hạn hán đời héo hon
Mẹ ơi, trước bước chân còn
Nào sông, nào biển, nào non núi và
Xưa còn Mẹ đất con qua
Sa cơ có Mẹ con sa lòng nhờ
Giờ con - sông nhỏ bờ vờ
Sông không nguồn mạch, không bờ nương thân

III.

Lòng con như một nẻo trần
In sâu dáng Mẹ tảo tần nắng mưa
Ngồi buồn nhớ Mẹ ta xưa
Miệng nhai cơm búnglưỡi lừa cá xương!
Ngồi buồn nhớ Mẹ, thâm thương
Tôi cô cút giữa bốn phương mặt trời
Ai nhường phần ráo, Mẹ ơi

Mắc xương con chịu, nghẹn đời con cam!
25.2.1998

TRONG CON ĐAU SÁNG

Vì mỗi ngày như thể một nhát dao
Cứ hót mãi cuộc đời ta sẽ hết
Cuộc đời ta ngắn dài, không sao biết
Nhưng ta e rằng mình đã sống thâm

Khi xòe bàn tay cứ tưởng đương cầm
Ta quyết chắc : hạnh phúc là ảo tưởng!
Năm lẫn năm ta chưa lần tận hưởng
Ta đã đem lòng tận hiến cho thơ

Giờ còn lại đây một tấm thân tro
Cùng với cơn đau tim nghệt thờ
Trái tim đã đau từ ngày mộng lỡ
Tưởng đã lành nay tái phát hành ta!

Ôi trái tim từng ray rức xót xa
Trước nỗi chia tan, trước niềm bất hạnh
Trái tim không quý van xin cầu cạnh
Không giát vàng y để mỹ đời

Ôi trái tim bé bỏng của ta ơi
Ngươi đau xót cho nỗi đời ta đó !
Một ngựa đau cả tàu không ăn cỏ
Máu chảy ruột mềm ngươi đau, ta đau!

Cùng một đời buồn xin hãy thương nhau
Đừng đau nữa hỡi trái tim đa cảm
Ta quy lịm trong cơn đau sáng
Ta khuất trong chiều sâu hút thiên thu

Ta thấy mơ hồ trong cõi mịt mù
Hồn ta trườn bò theo đường đất nẽ
Về tìm khúc rún chôn trong đất mẹ
Cột giữ hồn, bởi ta sợ hồn vong!

NHỮNG NGÀY Ở HÀ MẬT

Bến xưa tuyệt tích con đò
Sông xưa cát lấp nằm co ro, và

Cây cầu Đen đỡ ta qua
Con đường nhựa chạy lồi ta về làng

Những ngôi nhà vẻ khang trang
Cây ăng-ten mọc vẻ ngang vai đời
Lũ chim thường xúm nhau ngồi
Nhà nhà mở máy lắng lời chim ca

Bán bà con ở nơi xa
Mua bà con ở gần nhà mà nương
Những ngày ở trong quê hương
Thấy ai cũng tựa thịt xương dính liền

Bầy chim sẻ tuổi hoa niên
Nhảy dây trong bóng mái hiên, trưa hè
Con ve dường thiếu bạn bè
Đứng ôm gốc khế cứ lè nhe rên

Anh qua hết tuổi thiếu niên
Bạn cùng trang lứa một miền xa xôi
Mình anh với bóng chiều ngồi
Bên sông cát lấp bồi hồi nhớ quê

TÂM CA

I

Năm lăm năm thân dính bụi hồng
Chẳng biết lòng ta có đục, trong?
Ngắm kính thấy lưng còn trắng thớm
Nghe lời chưa đôi lưỡi chưa cong

II

Năm lăm năm kể từ khi Mẹ
Xẻ thịt cho ta lột khỏi lòng
Trong căn hầm đất không người đỡ
Quanh làng đại bác nổ trời long
Phải đâu đại bác chào ta đến
Đại bác gieo buồn khắp núi sông
Tiếng súng chín năm trường rứt ruột
Đạn ghim vô những giấc mơ hồng
Giật mình ta khóc rum làng xóm
Mẹ bỏ quay tơ chạy đố, bông
Ta chạm vành khăn màu trắng lạnh

Màu tang tóc thấm tái tê lòng
Dường như linh cảm ta nhìn sững
Một ngọn đèn dầu quạnh quẽ chong
Luồng khói hương quần bên tấm ảnh
Âm dương cách mặt chẳng xa lòng
Ta nhìn mắt Mẹ đầm đìa lệ
Nỗi thương con và nỗi đau chồng
Mẹ góa con cô thời loạn lạc
Tựa chiếc thuyền nan giữa biển đông
Sau mưa cứ tưởng trời quang đãng
Tiếp cuộc trường chinh ngọn khói bom
Thân ta tưởng đã pông-chô gói
Nhét trong hộc đá, lấp ven đồng
Lại sống làm chim, chim cánh cụt
Không bay ra khỏi phạm long đong

III

Năm lăm năm đó bao dâu biển
Nhìn lại đường xưa thấy rợn lòng
Hiện tại ván cờ đương bí rì
Cho dù thí sỹ cũng không mong
Giá đời nhân nhượng cho hoàn lại
Có đủ thời gian để gỡ không?

IV

Tuổi đã năm mươi đời chạng vạng
Dựa niềm hy vọng ấp cây trồng
Chớ nhắc làm chi chuyện Lã Vọng
Đời còn Mục Công cũng đừng hòng
Thì thôi lây lất cho qua bữa
Cái nợ văn chương trả nổi không?
Sống làm môn khách ăn ráo máng
Thác nguyện xin kết-cỏ-ngâm-vòng!

SÀU LẠNH

Tặng Quang Hùng

Buổi chiều cuối thế kỷ, cuối năm
Trời âm âm như nỗi buồn thẳm
Đôi ba ngọn gió tàn đông rớt
Cành rung rung mà lòng căm căm

Không chiều nào lạnh hơn chiều này

Nỗi sầu ta gầy cái lạnh đây
Ta nghe thêm một cuộc say lớn
Ta nghe thêm một cuộc sum vầy

Chiều cuối năm, ôi sầu nhưc xương
Do vì lòng ta nhớ cố hương?
Ngày đó xa quê ta đã khóc
Tay cầm nước mắt mà lên đường

Do vì lòng ta còn thương em?
Còn thương chi người quên thề nguyên!
Tuởng đâu ta đã là Từ Hải
Khi trông xe hoa ngừng bên thềm

Ngày đó xa quê ta đã thề
Không công danh chi, ta không về
Gần bốn mươi năm rông lay lắt
Không về, sầu nhớ đến tái tê

Ngày đó thương em ta có mơ
Bên anh đọc sách bên nàng quay tơ
Em đừng bắt lộn mối tơ khác
Đã dễ chi giờ xa lác lơ

Gần bốn mươi năm chùng ấy Tết
Ta chưa hề ăn Tết quê nhà
Gần hai mươi năm, từ chia cắt
Chưa lần gặp lại người quên ta!

Quê xa ngàn cây số xa xăm
Em bên kia bờ, xa ngàn năm
Lòng ta chiều nay sầu nhớ quá
Quê: cố hương, và, em: cố nhân!

UỐNG RƯỢU CÙNG THƠ

I

V. ạ, bỗng nhiên ta nhớ mảy
Xưa mảy mê rượu uống đêm ngày
Còn ta mê sách hơn mê gái
Gái đẹp đâu bằng cuốn sách hay
Mẫy có bao tiền mua rượu uống
Uống như hũ chìm mà không say
Ta có bao tiền mua sách đọc

Chữ công ta đi khắp đó đây

II

Ta, mày chưa uống rượu pha máu
Mà như anh em, như chân tay
Bao thăng thê độc bao thăng phản
Lòng trở đêm ngày như trở tay
Đã uống chung ly bao cuộc rượu
Là đã chia nhau bao đắng cay
Là coi như đã đồng thanh khí
Ta ngã mày nâng những lúc say
Ta với mày cầm tinh tuổi khổ
Đời khổ làm ta phải khổ lây?

Ta coi danh vọng là hư ảo
Mày coi của cải là mây bay
Sinh ra và sống trong ly loạn
Né bên kia và tránh bên này
Bôn ba cũng chẳng qua thời vận
Ta với mày, may chưa ăn mày
Ta thì vọc sách, mày vọc rượu
Chung quy cũng chỉ để nguôi khuấy
Tương lai chi nhĩ trai thời chiến
Hai họng súng kèm khó né đây!...
Một sớm hang sâu thành núi cả
Ta, mày lại ngủi ngủi chia tay

III

Mày đi, đi quá lời mày hẹn
Ta chờ mấy mùa lá mai bay
Nhìn kẻ lên xe người xuống ngựa
Giậu đồ bìm leo, mắt xót cay
Đứa thừa nước đục nhào đầu chụp
Được miếng ngon vênh mặt vênh mày
Mà thương những đứa số phận bạc
Da ngựa bọc thây vùi đó đây
Đứa ngồi trong bóng đêm dày đặc
Đợi ánh ngày lên tóc tróc bay
Đứa tuốt què người cày tối mặt
Vết thương ngã ngựa nhưc đau hoài
Điểm danh bạn cũ, im re - biệt
Chỉ một mình ta hiện diện đây
Hiện diện mà gần như khiếm diện
Giữa bạn cùng quê lỗ thợ thầy

Chín người mười ý trăm mơ ước
Chỉ chung nhau cái phận bèo mây
Lang thang trên sóng đời đen bạc
Sóng gió đùn vô Bến Nghé này
Đất lành chim đậu xô nhau sống
 Củ quế gạo châu, vất vả thay!
Nợ đời với nợ văn chương réo
Chạy đôn đáo trả tới mặt mày
Ôi ta buồn quá, buồn thúi ruột
Bao năm giữa chợ chẳng ai hay
 Chẳng lẽ ta lại chơi với rượu
 Thứ mà ta sợ đã cao bay
Đàn ư? Ta đã moi đất giấu
Tử kỳ đâu mà khảy mòn dây
Cờ ư? Ta đã đi sai nước
Cặp sỹ còn bền vẫn bó tay
Vẽ ư? Ta vẽ vời cùn ý
Không ra hồn ra tướng tương lai
Đứng giữa trăm năm nhìn trở lại
Quá khứ buồn hơn tiếng thờ dài
Hiện tại như ván cờ một mã
Xe kềm, pháo nã khó lòng xoay
Ta ngồi phục kích trong hy vọng
Chẳng khác chi người đợi thỏ đây!

IV

Bóng cuối năm sà trên nóc phố
Thêm mùa mai nở đón xuân khai
Ta thêm một tuổi thêm bao nỗi
Đã thấy chân mềm đá cứng đây
Muốn làm cốc rượu hâm người lại
Để bước vào thế kỷ mới này
Thế kỷ hai mươi đây loạn lạc
Lòng thiên hạ động, đục như lầy

Triết thuyết đông tây ngày một đục
Sân Trình cửa Khổng mỗi giun cày
Thiên hạ say mù trong danh lợi
Lòng ngay không giữ được đời ngay
Mong sao thế kỷ hai mươi mốt
Khắp cõi người người đã tịnh chay!

V

Trong bóng cuối năm, chiều thế kỷ

Ta ngồi đọc thoải cho lòng khuây
Chẳng lẽ moi đàn ngồi đọc tấu
Bạn xa, tình khuất lấy ai bày
Người cầu mặc đẹp ăn ngon miệng
Yêu thơ còn được những ai đây?
Làm thơ cũng giống như đọc thoải
Riết nản, nhưng không nở phũ tay
Giáp Tết lòng đơn buồn quẩn trí
Ta buộc phải ngồi đọc ảm đây
Đôi khi ta cũng cần say vậy
Tình quá thấy buồn, thêm đắng cay!!!

GẶP THANH SƯƠNG Ở CẦU CHÌM

Là tai trời họa nước đó em
Động mà mờ chi ta chọn bút nghiên
Chắc lúc thôi nôi ta bốc lộn
Cây viết lá tre ngỡ cây tên

Giá như bốc trúng cây tên thật
Nghiep vỡ ta nay đã lấy lừng
Ví bốc được cây cây, cuốc đất
Chân bùn tay lấm có hơn không?

Có lẽ trời xanh khi ngó xuống
Thấy ta tốt mã, về tao nhân
Nhè cầm cái nghiệp ít người chuộng
Giao quách ta, ta nhận thiệt đần!

Ta biết có ngày em sẽ hỏi
Như ta, không chữa được bao giờ
Tuồng em lòng đói phải lặn lội
Xin tình độ nhựt, hóa xin thơ

Ta làm thơ chỉ cốt nguôi sầu
Lãng chuyện hợp tan, cảnh bể dâu
Trời tuồng ta manh tâm cãi mệnh
Đày, hành ta đến phải cơ cầu

Ta về quê ngủ đậu ăn nhờ
Trong quê mà lạc lõng bơ vơ
Lòng em còn chỗ, tình dư giả
Xin cưu mang luôn giùm đời thơ!

Để lúc ta về thăm cố hương
May ra còn có chỗ nấu nướng
Trong quê cầu bắt cầu bơ mãi
Ta sợ đời thơ ta cảm sương!

NHỮNG NGÀY Ở HỘI AN

Gã thí sinh thi rớt năm nào
Lại trở về phố cổ
Trên chuyên xe mười hai chỗ
Quen em - tên loài chim đại dương

Ta về từ cõi tha phương
Em về từ khơi xa lộng gió
Con đường ngắn, Hội An thì quá nhỏ
Tâm sự còn đây, chim yến bay

Còn mình ta lạ mặt lạ mày
Buồn như thể ngày xưa đi coi bảng
Đã rớt rồi có sao còn lãng vãng
Bên cổng trường, trong phố cổ tìm chi?

Hội An như tuyển tập Đường Thi
Ta đọc bao lần vẫn không hiểu nổi
Trong ta dấy niềm rung cảm mới
Mỗi lần về tìm đọc lại Hội An

Xếp Hội An vào trí nhớ, lang thang
Trời phố cổ và lòng ta trống trải
Giá chim yến có bay về lại
Thì xuân đời ta có tàn phai?

Ta lại đi cửa-đội-sông-hoài!

THƠ TẶNG NGƯỜI VỢ KHỔ HẠNH

Trong thơ anh đầy bóng dáng nhân tình
Và giọng điệu xem ra còn luyện tiếc
Trách giếng cạn mà lòng sao tha thiết
Nước đổ rồi lại mong hột đây ly...

Anh ăn cơm nhà lo những cái chi chi
Chẳng lợi lộc bao nhiêu cho cuộc sống

Em và anh đồng sàng dị mộng
Em lo ròm người chuyện mặc ẩm ăn no
Anh lại nằm mộng寐 với câu thơ...

Em đã phải bao nhiêu lần nhuộm tóc
Không phải làm duyên mà giấu niêm khó nhọc
Đề anh yên lòng bắt bóng cầu danh
Anh vui buồn với những giấc mơ anh
Em vui buồn chuyện bán buôn ế, đắt
Ngày mới cưới tuy em không tuyệt sắc
Nhưng phải đâu là cỏ nội hoa hèn
Mà giờ đây đã tiêu tụy, hom hem
Do em phải làm thân cò lặn lội
Chồng và con như lũ tằm ăn rỗi
Mà trăm dâu trút xuống một đầu tằm
Anh làm thợ, như làm ruộng ăn cơm nằm
Em nuôi chồng con, như nuôi tằm ăn cơm đứng
Cặp nhẵn, đôi bông gỡ dần lúc túng
Đôi ta giờ còn lại chút nhau thôi
Và hai con như của cải để đời

Trong thơ anh em mờ mờ tỏ tỏ
Ai lo cho anh lúc trái trời trở gió
Hắn không là những bóng dáng tình xưa
Ai cùng anh chia sót muối dưa
Hắn là em! Mười mấy năm khổ hạnh
Mười mấy năm em bụi dâu tơ nhánh
Anh - con tằm không nhả nổi lọn tơ
Đêm nay thức giấc giữa khuya mờ
Cái vắng lạnh làm anh thêm cô quạnh
Gió chớm thu mà anh nghe ớn lạnh
Có phải anh còn ở phía ngoài em
Anh lơ mơ với những chuyện hảo huyền
Không biết được gạo trong thùng còn, hết
Khi thấy con nghiêng nôi cạy, vét
Anh giật mình ngó lại phía đời anh
Là mái tóc em đã không còn xanh

Anh là kẻ đã bỏ hình bắt bóng
Tuông hạnh phúc nằm trong danh vọng
Hóa ra nằm gọn lỏn trong tay em!

TÂM SỰ CÙNG BÁ LÝ HỀ

Thời của Ông kẻ sỹ không nhiều

Nhưng vẫn hiếm người được đời trọng dụng
Ông đã phải sống trong nghèo túng
Bụng đói mà sôi hay sôi máu Kinh Bang?

Thời của tôi kẻ sỹ đầu khan
Thời nào cũng phải nhất thân nhì thế
Tôi tứ cố vô thân giữa đời dâu bể
Lại kém tài khó kiếm bữa cơm rau
Tài làm thơ so với tài nuôi trâu
Thì ông được bát cơm, tôi danh hảo
Thiên hạ mấy người thực vô cầu bảo?
Đời ngày càng hiếm kẻ trọng văn chương!

Cuộc đời, là đại cuộc thương trường
Tôi vẫn biết là phi thương bất phú
Lại lẩn thẩn đi làm thơ thả như
Chút hư danh không thể gột nên hồ
Khi ngó bạn bè mới thấy mình nghèo khô
Tóa hờa trước cảnh gạo châu củi quế
Trán lõm cánh tay nghĩ không ra kế
Luẩn quẩn trong nhà hư gà quần cối xay...

Đỗ Thị của ông - xưa, Hà Thị của tôi - nay
Cũng tắt mắt tối mày với chồng con đầu khác
Nhưng ông còn có ngày hiển đạt
Tôi bao giờ mới tạm gọi hiển danh!

Đỗ Thị nuôi ông là nuôi bậc công khanh
Hà Thị nuôi tôi như nuôi tầm lầy kén
Tôi, con tầm ăn lên sạch bếng
Màu xanh mái tóc vợ tôi, và...

Ngoài cái tài tế thể của ông ra
Ông còn biết nuôi trâu độ nhựt
Tôi trót lỡ theo đời nghiên bút
Tay không cầm nổi xèng - xúc, cưa - cưa

Ăn không cầu no là cái phách của người xưa
Tôi quá bữa là đã nghe sôi bụng
Nếu biết làm thơ đời không trọng, dụng
Tôi đã tìm người học cách nuôi trâu!

Biển xanh kia còn hóa ruộng dâu
Ai dám quyết rằng ai giàu ba họ
Thì dễ mấy ai ba đời nghèo khó
Câu nói kia chỉ cốt để dành!

Kể chuyện ông lập được chữ công danh
Ở tuổi bảy mươi để mỹ lòng, mỹ vợ
Nghe tiếng bụng sôi mà tôi xấu hổ
Chẳng như Di, Tề thấy gạo Châu lờ...

Bụng sôi trào tâm sự ướt mem thơ!

LẬP TÌNH

Nghe Bá Lý Hề nói đã ‘bảy mươi!’
Mục công vè vè râu, than : - già lắm!
- Như bệ hạ bắt thần đi săn bắn
Thì quả thần không giương nổi cây cung
Còn bày mưu làm quốc thái dân hưng
Thần ngồi nói ngày đêm không mỏi miệng!...
Vua trọng dụng, Bá Lý Hề vinh hiển
Ăn bát vàng quên trất thuở hàn vi...

Còn em, em lại sợ cái chi
Ta, chẳng giấu giếm, tuổi tri thiên mệnh
Như em đóc ta đời non lập biển
Thì thiệt tình ta không sức đảm đương
Còn như em có lòng hâm mộ văn chương
Thì hà tất phải so đo tuổi tác
Tóc ta bạc nhưng lòng ta không bạc
Trái cuối mùa đầu phải trái đắng chua
Ta hằng ngày sống tận tiện chỉ rau dưa
Bởi quen thói thất lung buộc bụng
Nên ta đã cắc ca cắc cùm
Dành được chút tình như của để phòng thân
Ôi tình đầu, tình cuối cũng tình thâm!

Người xưa lặn lội tìm minh quân
Ta, lãng mạn, chu du tìm cái đẹp
Đường công danh mỗi người rộng hẹp
Lã Vọng, Bá Lý Hề, ta : thiệt long đong
Bôn ba nửa đời gập khắp núi sông
Chưa gặp chỗ lập thân buồn mốc mặt
Không phò được quốc vương, ta phò quốc sắc
Không lập thân, ta thử vận lập tình!

Kìa, em cười chi, vẻ nửa trọng nửa khinh
Nghe loáng thoáng tiếng hang sâu núi cả
Cái quốc sắc là cái mầm đại họa

Dù thân danh bại liệt ta cam lòng
Thà chết vì thơ, chết cạnh má hồng
Còn hơn sống trôi sông lạc chợ
Cuộc đời ta nhờ em mà rạng rỡ
Thì mặt mũi nào ta quệt mỡ, phui tay!

Danh tướng xưa lấy da ngựa bọc thân
Ta nguyện lấy sắc-hương-thơ-gói-xác
Kẻ vì thơ, người vì xã tắc
Hy vọng đời thưởng phạt công minh!

Kìa, em lại cười vẻ nửa trọng nửa khinh!

QUA CẦU CẦU LÂU

Ôi lòng sông đã cát bồi
Ôi ta, đời quá xé rồi, đó em
Ngó lên Gò Nổi bông bênh
Bóng hoáng hôn lẫn bóng đêm gợi sầu
Đã về tới chốn chôn nhau
Lại quay quắt: nấu nướng đâu đêm này?
Không còn ai! Không còn ai
Ngoài năm bảy năm mộ ngoài bãi sâu
Khum người bụm mặt qua cầu
Phải đâu không áo công hầu hổ người
Sợ quê hương với người người
Thương mà giận lấy chề cười vong ân
Nghĩ, đêm nay phải ăn nằm
Vớ phùng sương gió lạnh thân rùng lòng
Không về không phải, về không
Cơm hàng cháo chợ xót lòng cổ hương
Nghĩ, mình thua gái ăn sương
Mười phương cầu thực hết phương trở về
Đau lòng đứt ruột em nghe
Qua cầu là chẳng còn gì thủy chung!

GẶP LẠI BÍCH LÊ Ở ĐÀ NẴNG

Không ngờ ta gặp lại em
Người xuôi kẻ ngược cõi mệnh mông này
Giữa phiêu pha vẫn còn đây
Chút lòng đâu có lúc đây lúc vơi
Bên em trong phút giây thôi
Mà ta nghe cả một đời an cư

Xin đừng thiệt, hãy là hư
Cả khi em thốt: - 'Xin từ biệt anh!'
Và ôm nhau để đỡ dành
Vết chia nhau, sợ - sung, hành hạ- đau
Đã không ráo máng cạn tàu
Cái gì còn lại trong nhau : ngọc chìm!
Hãy là hư để đừng tin
Rằng, ta - cá chấu, em - chim trong lồng
Quên? Không quên! Mong! Đừng mong
Chỉ xin chớ để lòng rỗng khô nhau!

TÌNH SẼ TRÒN NHƯ GIẾNG NƯỚC QUÊ

Anh sẽ về thăm em cuối năm
Em đừng buồn nhé! Cứ yên tâm!
Đừng ra sông ngóng, lên ga đợi
Anh sẽ về như giấc mộng thăm

Em sẽ cùng anh thăm bến sông
Nơi anh theo đò dọc xuôi dòng
Quay nhìn : em giống cây sào cắm
Đò anh giựt đứt sợi buộc - dong!

Em sẽ cùng anh ra mé vườn
Dựa thành giếng ngắm, giếng như gương
Tóc tơ hai mái đầu bay vương
Như thể chung lòng nguyện mến thương

Anh sẽ về thăm em, thăm quê
Núi sông không cản bước anh về
Đôi lòng đã nguyện, ta tha thiết
Tình sẽ tròn như giếng nước quê!

ĐỌC TÀN CUNG NỮ OÁN BÁI CÔNG, NGHĨ

Khi Lưu Bang vào đất Hàm Dương
Thấy gái Tần quốc sắc quốc hương
Muôn ở trên hoa và gheo nguyệt
Ngặt vì dưới trướng có Trương Lương

Lưu Bang cực chẳng đả mà đi
Chẳng rẻ khinh, chẳng trượng phu gì
E vương quân hồng thân bại liệt

Cơ đồ nhà Hán sẽ tiêu đi!...

Khi ta vào tới đất Sài Gòn
Thấy gái như Tiên, ta điếng hồn
Quyết ở lại đây gây nghiệp lớn
Không dè nghèo rớt, suýt luồn tròn!

Giá có Trương Lương thí mạng can
Dễ chi ta nghe, xa hồng nhan
Mà nghe xa chạy cao bay kịp
Đã dễ chi đời ta về vang!

Lưu Bang bỏ gái, gái than oán
Sau thành Cao Tổ, tiếng bao đời
Còn ta ôm gái như ôm bóng
Được ít câu thơ, đời đọc chơi!

KHI QUA TRƯỜNG CŨ

Nghĩ thiệt uổng cho cơm Cha, áo Mẹ
Khi ta về ngang qua mái trường xưa
Thầy dạy cũ gặp lại ta chắc sẽ
Lắc nhẹ đầu, như : uổng chữ thầy chưa!

Đưa con ấy và thằng học sinh ấy
Khi trở về tuy áo chẳng vá khâu
Đời lại giống cuốn vở gần rách bầy
Cổ giữ lê, lê vẫn bị tưa, nhàu

Ta cũng tủi, cũng buồn ghê lắm chớ
Biết nói sao với thầy, bạn, em, và
Hãy bỏ chín làm mười ta bớt hồ
Khi ta về còn dám vác mặt qua!

Đề ta được gọi em : cô bạn học
Ta thương thầm, bè bạn ghẹo trèo cao
Chưa té nặng mà ta đau suýt khóc
Ta bỏ trường quá sớm chẳng kịp trao

Cha mất sớm, Mẹ nghèo nuôi không nổi
Ta phải đi mót sống cạnh chân trời
Hạnh phúc cứ như hoài không với tới
Ta lo ngại không nhô khỏi mặt đời!

Bạn học cũ ăn nên làm ra cả

Gặp ta cười bộ điệu vẻ trọng khinh
Có lắm lúc ta buồn lòng, yếu dạ
Tự hỏi thăm : số phận có nên tin?

Qua trường cũ không dám nhìn trường cũ
Như ngày xưa ta cúi mặt đi thăm
Áo Mẹ, cơm Cha, chữ Thầy ta phụ
Nên khi về ta không dám ghé thăm!

Ở BẢO TÀNG QUANG TRUNG, NGHĨ

Người đập đất đứng dậy
Dụng cờ Bắc Bình Vương
Lòng dân như nước chảy
Loáng trời ánh giáo gươm

Lương khô giắt phình hông
Hào khí lặn đáy lòng
Thay nhau nằm võng, cang
Quân tràn đi như sông

Rừng núi như đồng lòng
Mở đường người đẹp bắc
Hùm beo im phăng phắc
Sông cống bè đưa quân

Người lấy thành Giản Thủy
Không tồn một mũi tên
Chưa giương oai, diễu võ
Người đã vào Phú Xuyên...

Mùi vạ Thanh bặt vía
Sầm Nghi Đống treo mình
Trước ngọn cờ chính nghĩa
Đất trời cũng thất kinh

Người quăng chiếc nón lá
Đội trời lên ngôi cao
Phủ bàn tay lấm đất
Mở trang sử viết vào

Người ngồi chưa ấm chỗ
Đã lặn vào thiên thu
Do quân thân hiềm thù?
Do Ngọc Hân quốc sắc?

Chỉ có điều này thật
Người áo vải Tây Sơn
Kẻ thất phu hữu trách
Khi vận nước suy vong!

THƠ LÀM Ở MỘ HÀN MẶC TỬ

Trời cao giờ thói đời hèn
Tài hoa bị trận đòn ghen cùi đời
Thân kia đã cát bụi rồi
Còn đây một nắm mồ côi cút và
Thơ bàng bạc cõi người ta
Phải linh hồn của tài hoa vĩnh hằng?

Trời xanh nhu đã ăn năn
Mùa xuân chín rộ biển âm vịnh, và
Tôi chui vào cõi thơ ca
Trộm càn lục bát - càn hoa xuân hồng
Cắm vào thiên cổ mệnh mông
Viếng hồn thơ tỏ chút lòng tri tâm
Ngâm ngùi thương một đời tầm!

XÁC NHỌNG

Vượt chín vũ môn cá hóa rồng
Ta qua năm ba ngọn đông phong
Tóc phai tóc hết màu hy vọng
Hồn hòa thành thơ, xác - nhộng không!

NGƯỜI THƠ VÀ NGƯỜI MƠ

Hồn đương đắm đuối cõi thơ đường
Hốt, tiếng hoa khai thoảng ngát hương
Ngẩng thấy người mơ đương đối diện
Lòng kia dạ nọ có tương phùng?

CÀM CHÂN XUÂN

Thức suốt đêm trừ tịch
Hầu rượu lão mai vàng
Men xuân ngấm hồn mai phấn khích
Ngồi rung đùi cười vang

Ta không mấy thân thích
Với rượu, nên chóng say
Lão mai thấy vậy cười khiêu khích
Xuân phân ta mẫn khai

Nằm lăn dưới gót lão mai
Cầm chân xuân kéo cho dài ngày xuân!

CẦU THỜ

Ừn ừn khách đến tự muôn phương
Thỉnh cái giàu đứt đố đố tường
Tôi ghé xin Bà linh hiển giúp
Cho tôi trả sạch nợ văn chương!

TÌNH QUÊ

Nắng làm khô và gió bóc đi hoài
Mưa đục, cạy mang đi vô lượng hạt
Đường lữm chỡm ta về chân đau rất
Nhánh tre gai nứu kéo áo vai sờn...

Bao năm đi để lại làng thôn
Bụi tre đứng cúi đầu hoài niệm
Ta về! Ta về! Con trâu hươ mỗ liếm
Chút hương đồng, hương cỏ rơm khô

Đụn cát vàng gò mả lô nhô
Những tấm bia liêu xiêu theo bóng nắng
Ai đó? Đi về đò con thúng nặng
Tay lo quơ khóa gió rướn lên đồi

Thương Mẹ, thương em, thương những con người
Ồn lụng gánh mà không đầy mơ ước
Tình quê chảy ngấm như mạch nước
Ngấm vào xanh bụi lúa, đọt rau

Bao năm rồi ta xa chôn chôn nhau
Nay trở lại nhà vẫn xiêu hướng gió
Trái mướp tong teo như con sâu nhỏ
Năm cuộn mình trên giàn tre thưa

Áo Mẹ, áo em vá bao mảnh nắng mưa
Đường tắm tấp đá gai mà chân đất
Như có tiếng gàu nan ai thả giục
Ở trong ta nghe xao động, bụi ngùi...

GỬI MÙA ĐÔNG HÀ NỘI

Hà Nội giờ mùa đông về chật phớ
Gió lãng xãng lẩn lướt đục tê lòng
Anh lo lo em để lạnh giấc hồng
Niềm thương nhớ sẽ se buồn, nguội ngậm

Anh chyen phát nhanh cho em chút nắng
Và tấm lòng dày đậm niềm yêu thương
Khi buồn, vui em đi dạo phố phường
Em nhớ quẩn tâm lòng anh quanh cô

Đêm em hãy đóng giùm ô cửa sổ
Nhớ đóng luôn đôi-cửa-sổ-tâm-hồn
Tình em như lửa mơi nhóm còn non
Sợ ngọn bắc, lo những ngày rét đậm

Em hãy đắp tấm lòng anh cho ấm
Cho đôi môi luôn ửng sắc hoa đào
Giọng nói em hoài ngọt ý ca dao
Và ngọn lửa tình rim vàng giấc mộng!

VỚI VĨNH LONG

Không ngờ ta gặp Vĩnh Long
Nồng nàn trong áo trắng trong ngàn và
Ta quên nỗi nhọc đường xa
Lòng thanh thoát tựa đôi tà áo em
Sông Tiền, sông Hậu hai bên
Như câu lục bát xoa êm êm đời
Là hai tà áo trắng ngời
Làm lòng ta bỗng nhiên lơ tang bỗng
Để cùng ngồi với Vĩnh Long

Cần chia mặn ngọt nếm lòng đầy vui
Em vui vì biết trong đời
Sông Tiền, sông Hậu không rời bỏ ai
Ta buồn bởi sớm sương mai
Ta qua bắc lại miệt mài ruổi dong
Còn đêm nay với Vĩnh Long
Ta vui cũng bởi tấm lòng em thôi
Xin em, trước phút chia phôi
Ta nâng vạt áo ghé môi, ngõ lời...

VỚI XUÂN MONG

Anh trở lại ngôi vườn hò hẹn cũ
Mùa đông tàn cây cỏ thụ thai hoa
Mùa thương em trong anh hoài kết nụ
Hằng ngày đêm trở đóa nhớ thương và

Vườn hẹn cũ bây giờ trông hoang vắng
Vườn địa đàn thuở mới có Adam
Anh lấu tấu nuốt tươi chùm trái cấm
Giờ ngu ngơ trong bóng cuối năm tàn

Những con én lượn kêu mùa xuân đến
Chuông tim anh reo mãi gọi em về
Nghe không hỡi? Hỡi người em thương mến
Mùa xuân không bao giờ lỗi hẹn thề

Một cục đá không thể làm ra lửa
Một mình anh không thể nhóm nên tình
Tình vừa trút hơi cùng chưa mục rữa
Mùa xuân về hà phép lạ phục sinh

Anh vẫn đợi vì lòng tin chưa mỏi
Mùa thương em trái nhớ đậu oằn lòng
Tiết xuân ấm tâm tình anh chín bói
Anh trong vườn hẹn cũ với xuân mong...

CUỐI NĂM DỌN ĐỜI

Những tháng ngày khô rơi đầy ngôi lòng tôi
Tôi xoè bàn tay làm cây chổi tàu cau quét dọn
Vì mùa xuân báo sẽ theo chuyến bay thời gian
quá cảnh vào chơi
không lý nào tôi lại không tiếp đón

Mười tám ngàn sáu trăm mười tám ngày
Tôi ôm hoài mỗi rục đôi tay
Bàn tay tựa chiếc lá đu đủ
Làm những ngày xuân vui lợt bay

Tôi dọn hoài không sạch tuổi tôi
Và nỗi buồn lưu cữu ảm đời
Sao em không về phụ tôi dọn dẹp
Xát hai trái tim vào lấy lửa xông đời

Khi lui cui dọn đời đón xuân
Tôi va vào gai của cội hồng nhung
(từ đoá hồng em chiết từ lòng em mang đến
ngọn lửa thiêng khai mạc hội tình chung!)

Cây gai xóc trứng vết cắt nhau
Vết cắt nhau hưng húp, mừng sầu
Nặng hoài không hết niềm thương nhớ
Giờ rách toạt ra tuá nỗi đau!

Kể từ khi em đi tản khỏi tôi
Mỗi cuối năm tôi dọn dẹp đời
Tôi thường ngủi ngủi ôm gối nhớ
Ngọn lửa tắt rồi, buồn ngùn mù tôi!

LỜI SAY VỚI RƯỢU

Tặng anh Th.T.

Trời quang én liệng, sắp xuân đây!
Còn được bên nhau một bữa này
Hãy uống, cùng nhau say một trận
Mai này hiếm có dịp sum vầy!

Uống đi, sao lại ngồi im gó
Những lá mai như nắng cuối ngày
Sắp Tết mà đi buồn thiệt chớ
Ta đưa tiễn mãi mặt mày chai
Đi, về - tan, hợp luân lưu diễn
Hà tất buồn chi lụt chí trai

Rượu đó, uống đi buồn sẽ đã
Mà đi như thể mũi tên bay
Đi như những bước quân hành vậy
Hào khí phùng phùng cháy cỏ cây

Như nước đằm ao mùa hạn kiệt
Gặp trời buồn đổ trận mưa đầy
Thoát bờ cuồn cuộn tuôn vào biển
Mặc sức tung hoành đá núi lay...

Cuộc rượu chia tay, ly tiễn cạn
Ly đi lừng lừng, ngân ngừ đây!
Quê thương khó quá vương-thì-tội
Mà bỏ-thì-thương lòng quất quay
Đã quyết tâm rồi đừng bận bịu
Chùng tay trật đích uông công thay!
Nghèo - tên bạo chúa gây tang tóc
Người quyết xông pha một trận này
Ta đứng bên trời chờ mã đáo
-Trong-quê-ngoài-quê-quan-san-thay!

VỚI CÀN THƠ

Bắc Càn Thơ! Bắc Càn Thơ
Cánh tay vói nổi hai bờ Hậu giang
Cầm về những mẩu chia tan
Sắp bày nên những cuộc đoàn tụ - vui
Quanh mâm nhuộm vẻ ngậm ngùi

Vì mai ta đã phải lui gót rồi
Chỉ còn một tối nay thôi
Hợp quanh mâm rượu ly vơi lòng đầy
Rót đi, đừng sợ ta say
Thấm chi thứ rượu đời cay đắng này
Ta say hương vị miền Tây
Cái hào phóng, cái sâu đây, đó thôi
Say gì những cái nông, vơi
Chỉ trên chót lưỡi đãi bôi, đãi thời
Cơn say nẩy khó phai phôi
Dầu mai cuối đất cùng trời mù xa
Rót đi, rót nữa cho ta
Tắm lòng của Hậu giang và Càn Thơ
Dù trắng đã lặn khuya lơ
Tiếng gà như nhắc nhở giờ qua sông
Xin lưu lại một chút lòng
Như phù sa của những dòng sông kia
Mà đi, hồ dễ chia lià!

GỬI VĨNH LỘC

Bằng phương tiện riêng chúng ta đi về tương lai
Ba trăm sáu lăm ngày là ba trăm sáu lăm dặm dài
Chúng ta đã qua những ngày buồn lây lội
Nhưng bất trắc đời cùng những thiên tai

Giờ,
Chúng ta đã lội qua khỏi mùa đông rồi đó em
Như lội qua được vũng buồn phiền
Nỗi thất vọng u ám
Hãy nhìn kia, những ánh xuân lên

Hãy ngừng lại và vứt bỏ
Những lo toan công kênh
Nghỉ ngơi, vui xuân, ăn Tết đã
Lại khởi hành nhắm mơ ước tiến lên!

Chúng ta sẽ mang theo những lời chúc lành
Như những mầm xuân xanh
Và hy vọng như ánh ngày nguyên đán
Ấm áp trong em và trong anh

Ta còn được bao nhiêu ước mơ, em hỏi
Còn rất nhiều niềm tin, phải không em?
Hãy gộp lại
- Này con, cho ba má gợi
Tuổi con còn chân-cứng-đá-mềm.

KHỎANH KHẮC THƠ

Em có thấy giòng thời gian chảy, đây
Mùa hè trôi sắp tới phía ta rồi
Anh thả bộ trên bờ năm tháng thấy
Vườn nhà ai hương trái chạy ra mời

Gió cầm những cành cây rung, vạch lá
Những trái xoài - những con kén vàng ươm
Mùi sấu riêng chích vào lòng thơm quá
Trái dâu như giọt mật nhều đầy vườn

Anh ngó thấy vài con chim rất trẻ
Chuyện tìm nơi mai một cắm trại hè
Đứng ngắm nghĩa chợt rướn người hớp nhẹ
Làn hương làm rớt mấy tiếng, anh nghe...

Trong khoảnh khắc (hơi mùa hè oi ả
Giờng thời gian ủ rũ chảy lờ đờ)
những tiếng chim khẽ chạm vào đám lá
thanh thoát ngọt ngào như những tiếng thơ.

PHƯƠNG NAM THOÁNG CÁNH...

Tặng Hồ Ba

Chiều cuối tuần, chiều cuối năm
Thêm màu đông xám làm âm u chiều
Xin chào Đà Nẵng thân yêu
Bước thêm bước nữa vào phiêu bồng và
Tàu dùng giăng lúc rời ga
Hú lên mấy đỗi như là luyến thương
Sau tôi cả một quê hương
Trước tôi bao nỗi đoạn trường mấp mêm
Núi như sóng quện dập duềnh
Rừng thâm đêm quánh tàu rền rĩ khoan
Đèn ga khuya khoắc võ vàng
Niềm sum vầy nỗi chia tan vơi đây
Quê nhà bóng khói chân mây
Tôi không dám hẹn một ngày hàn huyên
Một-tôi-một-lái-một-thuyền
Lòng như buồn dựng dong miền viễn khơi
Tàu khoan lung bóng đêm rời
Phương nam thoáng cánh én hồi âm xuân.

ĂN XUÂN

Ra vườn hái nắm rau thơm
Hái nhằm mấy ngọn gió xuân non
Húp bát canh vào nghe mát bụng
Cọng rau trộn nắng xuân giòn!

NGỌN LỬA MỸ SƠN

Ôm nỗi buồn thiên cổ!
Ôm nỗi buồn bẽ dâu?
Ngươi ở trong núi sâu
Như một người ẩn dật

Giữa cõi đời còn, mất

Người còn được ngân này
Không đến nỗi trắng tay
Chắc hẳn không tuyệt tự!

Các người đang ấp ủ
Hồn cố quốc trong lòng
Như những cây xương rồng
Giữ trong lòng chất nước

Các người tồn tại được
Giữa bao cuộc hưng suy
Nhờ xa đời ô trược
Nhờ núi sông độ trì?

Thôi đừng buồn làm chi
Và cũng đừng hờn nữa
Các người như ngọn lửa
Từ đồng tro tàn bùng
Giữa thăm thẳm núi rừng
Thấp xua niêm quên lãng
Hắt hiu mà tỏa sáng
Soi đường ta đến đây

- Ngâm ngùi thay! Thương thay!

THƠ LÀM Ở MỘ CỤ PHẠM PHÚ THỨ

Tôi về quê ngoại sớm nay
Thấy bia biết cụ nằm đây vội vào
Một thời đạn xối bom đào
Thương thân thể cụ lao đao giữa đồng
Thương người lạc chợ trôi sông
Tôi như nhánh lục bình bồng bênh trôi
Giạt đi gần luống tuổi rồi
Nay tôi mới trở về nơi sinh thành
Quê còn thiếu thốn màu xanh
Làng xưa đâu bóng người thân thuở nào
Chút tôi trong gió đông chao
Tôi nhen nhóm được mấy câu gọi là :
Nén nhang, ngọn nến, cành hoa
Của người hậu bối từ tha phương về
Kính dâng viếng cụ, xin quê
Dung tôi chuyện lỡ câu thề ngày đi
Với quê ngũ-phụng-tề-phi

Không công danh, nghĩ : đời khi thúì lòng
Tôi bon chen, tôi đèo bồng
Vẫn chìm lĩm giữa đời giòng : đời, thơ!
Tuổi tôi đã gấp ghé bờ
Ước mơ như tóc đã mờ gió sương
Sống không đẹp ý quê hương
Chết còn phải gửi năm xương quê người
Cụ công danh rặng đất trời
Sống quê vinh hiển, mắt đời tiếc thương
Cụ về nằm giữa ruộng vườn
Thầm san sẻ với quê thương khó này
Cụ ơi! lòng cụ cao, dày
Tha lòng người hậu bối này vong lưu.
Đông Bàn, Gò Nổi, 16.12.1995

DÂNG THƠ

Tiền giang! Tiền giang, đâu phải Tiền đường
Mà ta đứng bên bờ xuôi ngược ngóng
Em đâu phải như Thúy Kiều phận mỏng
Mà buồn tình nháy đại xuống giòng thơ!

Tình quân em không là Từ Hải đứng tro
Giữa trời rộng sớm mưa chiều nắng
Ta sẽ phải một đời tay trắng
Như Thạch Sùng chép miệng tiếc đau môi

Trong đời tình em gã đã khoách đóc ngòi
Về tự đắc như một tay có của
Em cao quý hơn ngọc ngà mấy thửa
Giá có em ta cũng hếch mặt tự hào

Đôi khi nhớ quỳnh người ta muốn xông đại vào
Bắt gã sớt cho ta chút em vô giá
No mắt ngon, quần lòng ta bậy bạ
Em chấp nhứt chi một kẻ si tình

Em còn lạ gì cái lão Thủy Tinh
Chậm một chút đã làm mưa làm gió
Giá lão truyền ta phép thần thông đó
Lúc nổi nhớ hành ta... cũng chỉ làm thơ

Để lúc rảnh lòng em đọc em mơ
Cho nguôi bớt nỗi cơ câu cuộc sống
Em có thấy bên giòng đời lộng sóng

Ta buông tình ngồi gõ trái tim xua

Tắm lòng ta, không lý, tắm lưới thưa
Em mắt kẹt trong bờ đời khôn thoát
Em mê thơ như My Nương mê tiếng hát
Không dám buông mình theo lũ thơ!

Chiều sông Tiền ta đứng bơ vơ
Như lão Thủy Tinh ngày nào chậm bước
Lão có phép thần, lão búng tay dâng nước
Ta thử tài, ta vẩy bút dâng thơ!

SỔ ĐIỂM ĐỜI CÒN NHỮNG CỘT ĐIỂM KHÔNG,

Dạ thưa thầy, em bỏ học vào đời
Đâu phải em bỏ học đi rong chơi
VẬY mà lúc em trở về trường cũ
Cứ thật thò bên cổng mãi, thầy ơi!

Sợ thầy buồn em không dám vào thăm
Sổ điểm đời em toàn dưới điểm năm
Cơm với áo là một bài toán khó
Em cặm cụi làm xót nhộng trần thân

Em vẫn làm không ra được, thầy ơi
Nên bị lưu ban, luôn đội sổ đời
Đời chằm chế, chưa cho em điểm liệt
Cổ vươn lên hạng khá muốn hụt hơi

Cứ mỗi lần, cuối tháng, cầm tiền lương -
Sổ liên lạc - đem về lòng trĩu nặng
Em chia, em trừ quắt quay lo lắng
Sổ điểm đời còn những cột điểm không

Em trở về trường cũ cuối mùa đông
Gió mưa như ngọn roi quất rát lòng
Em lêu lổng ngoài trường hồn lạnh cóng
Thèm vô cùng chút hơi ấm ở trong!

NGÃU NGHĨ

Sáng ra giếng múc đôi gàu tưới
Mây lá mai vàng phiêu hốt bay

Lại sắp xuân rồi, thêm luống tuổi
Mình thua xa những nhánh mai gầy!

CÓ THỂ BÂY GIỜ

Tặng bé Hồng Vỹ

Có thể bây giờ Hà Nội mưa
Bé đang nép dưới mái hiên chờ
Ngắm hàng cây ướt run trong gió
Trong lòng bé thoáng chút sầu vơ

Có thể giờ Hà Nội nắng ngon
Đường khô tiếng guốc bé tươi giòn
Tóc bay bay như làn mưa bụi
Ai đó nhìn theo thấy dịu lòng

Có thể bây giờ Hà Nội sương
Phổ như tấm ảnh lồng trong gương
bụi dày, bé thấy mình nhòa nhạt
nghe vắng xa và nghe nhớ thương

Có thể bây giờ bé đứng thẳm
Ngoài hiên nhìn xuống phố đêm câm
Thấy lòng mình với lòng Hà Nội
Vắng buồn như thiếu một hồi âm

Và bây giờ rất có thể là
Môi bé tươi vui như nụ hoa
Hàng mi chớp chớp lòng rung cảm
Khi đọc bài thơ tặng bé, và...

NHƯ MÓN NỢ TÌNH

Khi Thượng đế bẻ nhánh cây dợm đánh
Ta băng rào chạy bắt kẻ núi sông
Lúc đứng giữa ngã ba đời mộng quạnh
Thấy mắt em anh hú gọi khan lòng

Do quá vội vàng nên ta quên lững
Không hôn nhau làm dấu thánh ân tình
Nay chẳng biết lấy gì trưng làm chứng
Nhưng lẽ nào em không nhận ra anh

Dù ta đã qua bao lần sống chết

Nhưng hình hài không khác buổi khai thiên
Em cũng vẫn do tinh hoa thụ, kết
Anh vẫn mang thân đất bụi ưu phiền

Anh quả quyết chính em không ai khác
Đã đưa anh nửa trái cấm, anh cầm
Vừa nói cấm, bỗng nghe Thượng đế nạt
Ta sáng hồn bỏ nhau chạy lấy thân

Anh đã kiếm lòng em trong thực mộng
Dường có lần anh có thấy trong mơ
Anh giảng tình rập rình toan bắt sống
Vừa chồm lên em đã biến bao giờ

Dù em ở đâu chớ làm mặt lạ
Lòng mỗi người còn giữ chút tình thiêng
Cái gì của... César ta cần phải trả
Như món nợ tình là cái nợ tiền khiên

TIẾNG NHẠC MÙA XUÂN CŨ

Sắp hết ngày đông ảm khói sương
Bướm ong bay rảo khắp ngôi vườn
Cỏ cây rạo rục lên chồi biếc
Và nụ như môi mím giữ hương

Đã bắt đầu nghe ở cuối đông
Làn hương phấn nắng tháng giêng hồng
Hoa cười chúm chím trong vườn gió
Như nụ cười ai lúc thẹn lòng

Và những xe từ các tỉnh về
Mang đây ắp những sắc hương quê
Những hoa nằm mộng trong nụ biếc
Những trái tròn như giấc ngủ mê

Phố chật người vui sắm Tết và
Trên cành mai thốt đóa kiêu sa
Bao niềm vui kết thành phong đở
Những ánh xuân lên rục cửa nhà

Lẫn giữa bao nhiêu tiếng thị thành
Vang vang tiếng nhạc ngựa buồn, thanh
Đó em, tiếng nhạc mùa xuân cũ
Độc tấu vui buồn gợi ý xuân

HƯƠNG XUÂN ÁO TRẮNG

Chim vượt ngàn xa về giữ cánh
Cành chao rớt bóng chiều đông lạnh
Trời nguôi bớt nổi, sáng hồng hồng
Đất ẩm hơi chẫn, ngày bớt quạnh

Bầy én như bầy con nít giỡn
Con bay xa, thiết xa, như trốn
Con lượn vòng vòng gọi riu ran
Ta chẳng còn thơ lòng vẫn rộn

Đeo đây, ta lần hương lộ nhạt
Cỏ nội cây vườn xanh mát mắt
Những luống hoa đương tuổi xuân thì
Búp như môi ngậm ngàn hương sắc

Hương lộ cong dịu như sợi tóc
Chạy ùa vào khu phố mới mọc
Chợt trắng lên màu trắng điệu kỳ
Tan trường, nữ sinh đi ngang dọc

Gió núp trong cành ùa ra gheo
Đám nghịch nắm nắm làn tóc kéo
Đám nhìn tà áo ngường ngường bay
Làm quỳnh lòng ai, xe lượn, vẹo...

Chẳng tránh kịp nhau, những ánh mắt
Đụng nhau mạnh quá trái tim rung
Lòng ta, ta biết đương mê ngắt
Ai biết lòng ai? Môi mím chặt

Ta lính quỳnh lạng xe, hãm thắng
Ai đảo người qua khỏi, vọt thẳng
Một thoáng quanh lòng dịu dịu thơm
Thầm nghĩ, đây, hương xuân áo trắng!

Sẽ làm vết đau ta lành lặn!

ĂN KHÉ TRÁ THƠ

Nhà em có cây khế ngọt
Mùa hoa đổ bướm ong về
Khi tôi đến trái đương mùa chín rộ
Tôi ngồi nhìn liếm môi mãi, em nghi...

Em nhớ thời, em còn bé xí xi
Đêm đêm mẹ thường nằm ôm ấp kể
Hằng ngày có con chim vượt bể
Vào làng xa ăn khế trả vàng...

Tôi vượt đường xa nắng gió gian nan
Người khát cháy, lòng đói cào xa xót
Giá được em bẻ cho chùm khế ngọt
Tôi dù không... kết tóc cũng ngâm vành

Tôi có ít thơ cũng quý như vàng
Em may túi ba gan mà đựng
Tôi ứng trước một bài làm bằng chứng
Hẹn một ngày xuân đẹp, tôi sang

Sẽ cõng em vô cỏi mộng lấy thơ - vàng
Dù em, xin lỗi, cũng tham lam
Em hãy cố ôm giữ tôi cho chặt
Lỡ chết chìm không đến chia tan!

XUÂN ĐÈN TUỔI TÔI

Khi anh về cây mai vàng trước ngõ
Những sắc màu đã kết búp xuân mơ
Con bướm vượt bờ rào hoa giấy đỏ
Vào dạo thăm hoa ủ mật hương chờ

Bên chiếc sân nhỏ nhắn tựa chiếc hồ
Đựng đầy nắng, nắng tràn lên thêm gạch
Anh ngồi thọc hai bàn chân tinh nghịch
Đàn sè sà, nghe động vội vù lên

Anh co hai chân vừa vọc nắng ướt mem
Ngồi thu lu như đứa trẻ con vắng mẹ
Thời gian gấp gấp đi va anh rất khế
Cũng đủ làm trầy tróc mái tóc xanh

Vài con chim lấm lét ngó quanh
Anh lạ lẫm nên lòng chim lo lắng
Anh ngồi nghe tiếng thời gian rủ nắng
Kéo nhau đi sột soạt mái tranh nghèo!

Ngày tuổi thơ anh xách áo chạy theo
Anh níu lại, bàn tay đầy vết cứa
Khi biết tuổi thơ không quay lại nữa
Anh ngồi mong xuân đến, bắt xuân đến.

CÂM LỜI

Trái tim ta : cục than hồng
Lưỡi như ngọn lửa từ lòng phọt ra
Bao nhiêu lời nói đi qua
Được trui đến độ thiết tha chân thành

Không thương uốn lưỡi bảy lần
Cũng không tin nổi lời chân thiết và
Khi thương mới hé môi ra
Tin lời vừa thốt không pha phách gì

Sai ly, cách một dặm đi
Sai lời, xa - để có khi mấy đời
Ta nên bỏ chín làm mười
Bù qua cần lại nên lời trăm năm

Trao em lời thiết hãy cầm
Lời ta trui lửa gỗ trầm hương thơm
Phải đâu là thứ lửa rơm
Cá không chín thắm, nồi cơm sồng si.

EM CÓ

Hai bàn tay đưa tới đưa lui
Như quơ kiếm một điều gì không rõ
Trên mỗi ngón em gắn đầu đạn đỏ
Ý em trang bị để phòng đời

Hai bàn chân đi tới những phương trời
Cũng lẩn quẩn trong vòng tầm thế kỷ

Em đi trái, phải chi tùy ý

Nhưng không sao lụi lại thuở hoa nhường

Và em có, kia, hai con mắt đẹp
Nằm trong hang giữa những đám mi dài
Khi em liếc ánh lên màu lửa thép
Một tàn lửa thôi cũng rụi hồn trai

Do huyền sử trăm con, nay em có
Ở trong em chút sắc vóc tiên rồng
Em giấu trong em râu chuỗi xuân hồng
Chỉ chừa lại hai đồng cười chúm chím

Em giữ làm duyên, ta thì cần vốn liếng
Thửa đời ta không lý bỏ hoang sao?
Hay là em đem hết đầu tư vào
Duyên nghiệp phát, ta chung niềm hạnh phúc.

TỰ THỊ

Chi độ mười cành, kềm uốn quanh
Năm ba rế nổi, nổi rêu xanh
Thân hâm không nóng om cơm nguội
Lại dám nghênh phong, thác đổ gành!

HỒI ÂM

Con ong với bướm về tha
Làm phai héo sớm màu hoa mướp vàng
Hàng cây chuyển gió về ngàn
Bên giàn hoa mướp nắng tàn đông rơi
Em ra cửa ướm hỏi trời
Hé môi mấy hạt lời rơi nảy mầm
Nửa đêm đất chuyển hồi âm
Mấy nhánh xuân rộ đóa tâm mai vàng.

TA CÓ ĐƯỢC NHAU

Đã tới mùa *mimosa* chưa?
Ta nhớ nhau đâu có đợi mùa
Lòng em có ráo sâu, nguội giận
Lòng trời Đà Lạt có vui mưa?

Ở đó mây như mái tóc gần

Thung, đôi nằm sát dưới đôi chân
Những con suối dẫn nguồn qua phố
Em nóng lòng sẽ vấp ngã lăn

Em không gượng nổi lẫn ra ngoài
Cuộc tình ta sẽ tự tàn phai
Lòng anh giống lòng trời Đà Lạt
Buồn lạnh như đèn khuya khoắc hoài

Anh sẽ về cho kịp mùa hoa
Làm con bướm mộng lượn sa đà
Em đem tình bùa, giăng hương giữ
Lòng bướm say mềm lão đảo sa

Anh sẽ về như nắng sớm hồng
Lòng em quang đãng, mắt xanh trong
Những hàng thông bớt run trong gió
Cội liễu vườn hoa bớt rũ lòng

Anh về lỡ hết *mimosa*
Còn em, ta có được nhau, và
Môi em như những chùm hoa mộng
Rụng xuống lòng anh nụ thiết tha.

CHÓI CUỘC LUÂN HỒI

Khi ta bẻ cho em nhánh nguyệt quế
Có đâu ngờ từ đó nhánh cây đau
Đời hoa phải sớm mang niêm dâu bẻ
Và đời cây thêm những vết thương sâu

Đời hoa ngắn hơn một đời của lá
Và đời người ngắn hơn cả đời cây
Mỗi ngày hết đêm bông ta hỏi hả
Gọi tên em bởi sợ lỡ mai này

Máu thịt đó đã từng phen rạo rục
Trái tim kia đã bao bận bồi hồi
Tất cả sẽ nằm im dưới đáy vực
Ta không sao ôm giữ được dòng trôi

Em sẽ đứng rướn người đưa tay bẻ
Một nhánh hoa lót dưới chỗ ta nằm
Tay em nắm ném gửi vào đất mẹ
Một chút tình về với kiếp xa xăm

Nhánh hoa đỏ, chút tình kia nhiếp dẫn
Linh hồn ta sớm tới cửa luân hồi
Nom lên thấy cuộc đời còn khổ hận
Chúa còn bị treo! Phật vẫn còn ngồi!

Chỉ có em sống suốt một đời
Trong cảnh góa tình làm sao chịu nổi
Chiếc lá rụng không cần chi gió thổi
Em có ngàn lẻ một lẽ quên ta

Cánh cửa luân hồi sức mở toang ra
Người ta gọi tên ta cho tái thế
Đã ớn óc trước cảnh đời dâu bể
Đã khùng người trong nỗi cô đơn
Thì em ơi, trở lại chỉ thêm buồn.

LỘNG TIẾNG CHIM

Chim tự đâu về đứng đọc thơ
Vườn đông xế bóng bụi sương mờ
Lão mai cỗi lá đem cầm lấy
Lộng tiếng chim vào những búp mơ

ĂN DẬT TRONG EM

Đất nước thanh bình, Người trả kiếm
Muôn dân lạc nghiệp sống vui vầy
Bao giờ thơ thịnh ta hoàn bút
Ăn dật trong em hưởng phúc dày!

THÂM MONG

Sắp đến Giáng sinh rồi đó bé
Gió se buồn trên mấy ngọn sầu đông
Trên vạt áo trắng thơm men sữa mẹ
Làn da thơm hồng phấn lạnh buồn không

Bé có thấy lòng trời mây xám tái
Như lòng anh buổi bé hẹn quên lời
Đề anh đứng dưới tàn cây ngóng mãi
Nghe thu tàn, đông tới lá mưa rơi

Bé của anh giờ quá đỗi xa vời
Như một vì sao đột nhiên biệt dạng
Còn-cái-bóng-cái-tên-và-chút-sáng
Rất âm thầm trong nỗi nhớ trong anh

Và bây giờ cũng sắp đến Giáng sinh
Anh cũng sửa sang lòng - chiếc hang đá lạnh
Cuối trời xa bé nghe lòng mộng quạnh
Ành nhớ bùng lên dội âm lòng

NGỰA TA

Đôi chân đóng móng
Ta nhảy qua rào
Quê kêu khản giọng
Đành lòng đi sao

Lóc cóc! Lóc cóc
Khi nhật khi thừa
Bốn phương mời mọc
Tang bồng say sưa

Lên đèo vượt suối
Định cư xó thành
Một thời dong ruổi
Không màng công danh

Giờ nhai trọ họng
Cỏ khô lòng sầu
Giật mình tỉnh mộng
Ráo máng cạm tào

Đêm trong chuồng lạ
Nuôi cánh đồng quê
Nhớ chòm nắng rạ
Vàng tươi ngõ về

Ta thềm bãi cỏ
Đêm nhú nụ sương
Nắng mai bùng nổ
Trăm ngàn đoá hương

Thềm ngậm nước giếng
Bên mé mảnh vườn
Hí lên vài tiếng
Gọi niềm hoài hương

Lại thềm dong ruỗi
Ốn đèo, ngại truông
Ngựa ta luống tuổi
Loay hoay trong chuồng!

VỀ ĐÔI MẮT CẬN

Cái cây kim nhỏ xíu dường kia
Lại không thể giấu hoài trong túi
Huống chi tình ta to đùng như núi
Cho dù em cận mấy cũng nhìn ra

Em thấy ta mà chẳng thấy tình ta
Ta chưa lọt vào trong lòng mắt biếc
Dù biết lọt vào sẽ đắm lòng sẽ chết
Chết trong em hồn sẽ được hiển linh

Ta sẽ được thiêu bằng ngọn lửa tình
Từ trái tim em bốc lên ngàn ngụt
Thân ta sẽ cháy lên sôi sùng sục
Nhưng trái tim không thể cháy tan

Em sẽ bươi và hốt đồng tro tàn
Tay em đung mắt chắc gì đã thấy
Lại coi như ta chết ngoài em vậy
Chết ngoài em chỉ có nước làm ma

Em nhìn gần, nghĩ - cũng chẳng nghĩ xa
Dường, xin lỗi, cái đầu em cũng cận
Ta lại đứng ngoài lợi danh nghìn dặm
Khuất xa em cả tâm nghĩ, tâm nhìn

Em cận hay vì do mất niềm tin
Mà những vật em nhìn đều dị dạng
Lòng hạn hán bốc thành cơn hỏa hoạn
Em chỉ nghe hơi nóng phả sang lòng
Em coi chừng tình ngùn cháy bên trong
Một tàn lửa đủ làm thành quách rụi
Trong khi tình ta to đùng như núi
Em cố nhìn cũng chỉ thấy lem nhem

Tội cho tình ta và cũng tội cho em!

PHÔI THAI THƠ

Em mang trong mình bao trứng mơ
Anh mang trong mình niềm cảm hứng
Khi những trứng mơ em chín rụng
Gặp niềm cảm hứng phôi thai thơ.

XUÂN QUYẾN RŨ

Anh ngồi lắng nghe gió nói
Lặng xem những búp xuân cười
Trong ngôi vườn xuân chói lọi
Một màu nắng mật ong tươi

Chao ôi lòng trời nguyên đán
Xanh veo như mắt người thương
Như được nặn bằng ánh sáng
Én bay theo mây đường hương

Và kia, trên nhành xuân thắm
Đôi chim ngồi dựa bầu trời
Hắn đôi lòng đương say đắm
Một điều chi đó, chim ơi?...

Anh cứ ngồi im lắng mãi
Để nghe chim phở lời gì
Lắng nghe cây cỏ thầm thì
Và nghe bướm hoa tình tự

Chao ôi, mùa xuân quyến rũ
Đất trời dường cũng si tình
Với hương với màu phủ dụ
Đã làm ngất lịm hồn anh.

SAY MỘNG

Khi bóng trời xanh in mắt em
Chiều nghiêng trên mái tóc nhung mềm
Anh đi tìm những hồn lưu lạc
Về nhập hồn anh mộng mỗi đêm

Ánh mắt em soi sáng lộ trình
Bàn tay màu nhiệm đất tâm linh

Đưa anh tới những phương trời lạ
Ngan ngát hương ngàn, hương tiết trinh

Ta bước lần theo vệt nắng chiều
Bóng dài trên những lối hoang liêu
Trăng cong như nét mày đài các
Vướng víu cành dương là bóng chiều

Đêm xuống im như bóng thánh đường
Mưa sương nhòa mái tóc tha phương
Ta nghiêng người đặt niềm cô độc
Tựa vách hiên đụt bóng đêm trường

Nhè nhẹ thuyền trăng đến chờ hồn
Vượt qua hồng thủy cách càn khôn
Ngàn năm ánh sáng - xa vời vợi
Cặp bên trần gian cõi mất còn

Phảng phất quanh lòng hương tiết trinh
Cùng mùi hương phấn của ân tình
Hoài nghi em ở trong tiềm thức
Hay ép mình trong tập sử tình

Ta lần tìm trong những điện đài
Trên nền cẩm thạch gót mơ phai
Những bờ thành cổ rêu phong phủ
Phát phối thêm trăng vạt áo ai

Ta lạc vào trong động nguyệt vàng
Hồn hoa nhiếp dẫn hồn ta sang
Khuê môn vừa vén rèm hoa chúc
Em hiện uy nghi dáng nữ hoàng

Ta chấp đôi tay khẩn nguyện thầm
Chờ nghe gió chuyển một hồi âm
Hàng mi khép mở trang tình sử
Mái tóc bay ngân khúc nguyệt cầm

Ta đến nghiêng hồn mái tóc mây
Làn hương tiết hạnh lòng ta say
Từ khi em bẻ cành xanh đậy
Chỉ thấy làn hương thoảng ngát bay

Hồn ta nghiêng sát xuống lòng em
Ôi cánh tay như dải lụa mềm
Quấn chặt hồn ta dìu xuống đáy

Cùng nhau tuột xuống cõi mê quên

Ta nghe như thể giọt hồn rơi
Ngọn gió lùa qua trúng lạnh người
Tĩnh giấc, trời đêm đen tựa mực
Tiếng mưa lộp cộp mái hiên đời

Ý THA HƯƠNG

Không có bàn tay Cha tôi níu bàn tay Mẹ
Bàn tay níu nắng mưa vượt khó chai sần
Tôi lụng chụng đi và thường bị té
Phía không Cha làm tôi lão đảo hụt chân

Rồi tôi bước, bước xa dần tuổi nhỏ
Xa xóm làng, xa khuất lũy tre xanh
Đường cầu thực núi rừng và nắng gió
Lỡ chớm đá gai đau gót bộ hành

Bão đã nhỏ đời cây ra khỏi đất
Ném cho dòng đời xô đẩy lênh đênh
Ra tới biển là đời sông đã mất
Nhớ đất liền hồn dựng sóng chồm lên

Phương trú quán mắt chong hoài lả ngọn
Cành tay khô dần không nổi nổi lòng
Lòng không sông mà lòng tràn ngập sóng
Tôi trông tránh giữa nổi nhớ niềm mong

Em còn ở miệt tình xưa, xóm cũ
Giống như cây quyết dạ bám ruộng vườn
Thân tạm trú mà lòng tôi thường trú
Tình quê là cuống rún nổi quê hương

HOA KHẾ

tặng HPh.

Anh trở lại em mới vừa đi khỏi
Mặt trời đương leo xuống bên kia đồi
Buổi chiều anh ra bên mé giếng ngồi
Trong bóng mát của cây khế ngọt

Bỗng, vài con chim bay về nhảy nhót
Cành khế rung, hoa rụng, trái đung đưa

Hoa khế tím hồng như hạt gạo mùa
Ai vừa vãi bên gốc cây, nền giếng...

Anh nhìn lên chim cũng vừa nghiêng xuống
Và cả hai lăm lét ngó nhau hoài
Mắt e dè ngờ vực chẳng tin ai
Chim sợ bầy, anh sợ chim bay mất

Mấy chùm trái đu mình buông xuống đất
Gió đung đưa chim sợ lăm lét nhìn
Cả chim và anh đều mầu niềm tin
Và như thế mắt hết niềm vui vậy...

Anh nhặt hoa như gạo mùa ai vãi
Lòng thầm thương ngùi nhớ tuổi thơ hồng
Em nhặt hoa, làm gạo bỏ vào lon
Mức nước giếng anh đổ vào, em nấu

Ôi những bữa cơm của thời thơ ấu
Bằng cỏ hoa và đất bột mịn màng
Những nụ cười trong sáng âm vang
Làm rạng rỡ thêm ngôi vườn nhà Mẹ...

Thời gian đẩy trái đất quay lặng lẽ
Mình lớn lên mỗi đũa một phương trời
Vàng trắng tròn thơ ấu cứ dần vơi
Và lặng kín trong nhau người mỗi mảnh

Nửa vàng trắng, nửa mảnh đời đơn lạnh
Sáng trong nhau đôi lúc quá mơ hồ
Nửa vàng vừa mọc, nửa vàng kia
Lại lặn xuống chân trời xa tăm tắp...

Anh trở lại..., chúng mình chưa lần gặp
Anh nhìn lên, đàn chim đã bay rồi
Cành cây rung khoa khế lặng thầm rơi
Xuống mảnh lòng anh, gốc cây, lòng giếng

HÃY Ở LẠI CÙNG ANH

Vì sum vầy không hẹn với ngàn xanh
Và ly biệt luôn chực chờ mở lối
Nên, em ạ, xin em đừng có vội
Hãy ngồi đây giây lát với anh, và

Vì thời gian không chịu ở cùng ta
Lại lôi cả ta đi vào vĩnh biệt
Cái ta sợ không phải là cái chết
Mà, em ơi, niềm cô độc, độc hành

Em ngồi đây, hãy ở lại cùng anh
Nhen nhóm lại niềm tin yêu đã tắt
Rồi ta lại bắt đầu xuất phát
Từ hạnh ngộ này hướng tới trăm năm

Dù con đường còn lại dưới đôi chân
Còn rất ngắn mà lại đầy bất trắc
Nhưng hạnh phúc mà đời lần khân khát
Anh quyết đòi cho được để cho em

Mỗi sáng ta thức dậy đón ngày lên
Là ta đã nhích gần thêm hồ thắm
Đường còn lại dưới đôi chân quá ngắn
Sẽ dài xa khi ta phải độc hành

Em ngồi đây và ở lại cùng anh!

BẾN LÒNG EM

Khi mắt em lặng sóng, biếc ngời
Ta đi tìm những ánh sao rơi
Chiều mưa hải đảo nhòa tâm sự
Biển gọi tên em gió chuyển lời

Lục địa chìm sâu lạc hướng đi
Chùm sao thập tự khép hàng mi
Trời nghiêng yếu điệu như vàng trán
Một nét trăng cong liễu dậy thì

Sóng mắt em chao động mũi thuyền
Xoay la bàn ta định hướng duyên
Hốt nhiên em khép rèm mi lại
Một thoáng đêm buông rất nhiệm huyền

Thôi rồi ta lạc mất phương em
Bắc đẩu, Ngân giang cũng lặng chìm
Ta với thuyền mơ xoay chơi với
Giữa ngàn sóng mắt, giữa mông mênh

Trong mơ em khẽ gọi tên ai

Âm hưởng ngân vang mấy dặm dài
Định hướng ta quay thuyền trở lại
Nào ngờ giặt tấp cõi phôi phai

Thuyền đời ta cứ mãi lênh đènh
Em hãy giong thuyền về phía em
Ta thả trái tim neo ta lại
Suốt một đời trong bến lòng em

HƯƠNG CHANH NGÀY CŨ

(viết thay H.)

Em lớn lên vừa biết chuốc đường ngòi
Mẹ bắt em gội đầu bằng chanh lá
Nhà em, nhà anh : phên tre, mái rạ
Có hàng rào dâm bụt bao quanh
Hai bên rào có trồng những cây chanh
Cành lá chĩa sang quán quýt
Những đêm trăng anh chui rào bị gai cào xước
Hai đứa ngồi nghe nội kể chuyện xưa
(những chuyện xưa mà hai đứa đều ưa
giờ còn giữ được ít nhiều hình ảnh...)
Đêm gió mát, mát nhiều khi đến lạnh
Bàn chân em ủ trong tấm chăn bông
Lẩn trong làn gió mát chút hương đồng
Hương lá chanh tươi em gội tóc...

Mình lớn lên đi mỗi nơi theo học
Mỗi lần hè cùng trở lại vườn quê
Mái tóc em xanh mát lối đi về
Vẫn chút hương chanh dịu nhẹ

Chiều chiều em ra bờ rào bẻ
Nắm lá chanh nấu nước gội đầu
Anh đi lờn võn bên rào
Nghe hương tóc hương chanh tha thiết

Mỗi lần ta tạm biệt
Buồn rung rung mắt xanh
Anh nhét vào cặp vở em mấy gói lá chanh
Em để dành gội tóc
Lòng rung rung muốn khóc
Lũy tre làng che khuất
Bóng em -
Xa!...

Những năm học trôi qua
Những mùa ve gọi phượng
Chiến tranh bùng khắp hướng
Xóm làng ta ly tan

Anh qua sông lên đàng
Chuyến tàu đi vội vã
Đêm đêm hè phố lạ
Gót giày kêu xót xa

Thương em! Đau quê nhà
Đêm đêm nằm gối súng
Nghe đạn bom nổ rưng
Nát lòng quê, lòng anh!...

Mười mấy năm sau anh trở về thăm
Những cây chanh cần cỗi

Rào dâm bụi um tùm bịt lối
Cỏ và cây dại mọc đầy sân
Những trái chanh hoe vàng
Những hoa chanh trắng trắng
Anh ngó qua nhà trước sau im vắng
Em theo chồng phương xa
Mẹ bảo mấy năm nay chẳng thấy về nhà
Rồi nhìn anh ái ngại
Giờ cháu được mấy trai mấy gái?
Anh cười cười lòng đau
Những cảnh chanh xoắn xuýt bên nhau
Còn anh với em riêng rẽ
Những dấu gai cào thời thơ bé
Giờ làm nhức lòng anh...

Thời gian trôi qua làm phai mái tóc xanh
Và chút hương chanh ngày cũ
Anh đứng bên rào như cây chanh tàn rũ
Lá rơi vàng lòng anh!
Quế Sơn 1974

TRÊN LỐI MỘNG CHUNG

Chiều nắng ấm phủ đầy hồn thân mến
Bé nằm mơ tóc xõa mát hiên nhà
Anh rón rén sợ làm kinh động đến

Bé giật mình tan vội giấc mơ hoa

Vườn nhà bé bốn mùa chim ca hát
Cỏ xanh non bướm lượn gió trong lành
Anh sẽ đứng làm cây uơm bóng mát
Bên hiên nhà cho mộng bé thêm xanh

Đừng lo gì, bé nọ, đã có anh
Đem mộng bùa quanh quanh đời bé ủ
Bé nằm ngủ như hoa nằm trong nụ
Màu thanh xuân ngời ngời với hương lừng

Bé hãy ngủ có anh ngồi canh gác
Sát bên lòng cho bé đỡ nhớ nhung
Bé đừng sợ đời chia xa vạn ngõ
Có anh đi về trên lối mộng chung.

NỖI SÀU RIÊNG

Em bảo quê mình không có sầu riêng
Khi chúng mình ngồi trong vườn nhà mẹ
Hương của lá của hoa và hương đồng ruộng nhẹ
Nhuộm đượm người em thành hương của riêng em
Vàng trắng treo vàng vặc bên thềm
Vàng trắng xẻ nửa
Vì chúng mình bên nhau nên vàng trắng cũng tròn
như duyên đôi lứa
Anh đáp quê mình
Ừ, không có sầu riêng

Rồi mình chia xa mỗi đứa một miền
Bến cũ cây đa con đò còn đó
Cái giếng nước mình chụm đầu soi nhau trưa hè
thủa nhỏ
Tất cả còn đây như một nỗi buồn

Vàng trắng có khi khuyết khi tròn
Nhưng đời anh khuyết mãi
Những đêm anh ngồi một mình trong vườn hoa trái
Hương của lá của hoa mà hương em đâu

Khi chúng mình không nhau
Trăng như buồn hơn thủa cũ
Vườn lòng anh lá hoa tàn rũ

Hắt hiu hoài một nỗi sầu riêng!

THƯ CUỐI NĂM CHO BÉ

Cũng sắp Tết rồi đó bé thương
Rừng cao su lá đã se vàng
Én bay chiều nắng vàng Ninh Thái
Anh thấy lòng sao quá đổi thương

Bé biết không từ gặp bé rồi
Lòng anh như Tết nở đầy mai
Nhớ năm anh đến ngang nhà bé
Thấy bé đứng hiền như dáng nai

Từ đó lòng anh ao ước mãi
Làm dòng suối nhỏ nước trong xanh
Đề con nai đến nhìn ngơ ngác
Rồi xuống làm duyên ngắm bóng mình

Từ đó đến nay gần đến Tết
Ba năm rồi bé vẫn còn xa
Trong anh dòng suối luân lưu mãi
Sóng gợn niềm thương nhớ thiết tha

NHỮNG VÍ DỤ

Ví dụ tình yêu là những viên đạn
Ví dụ súng là người đàn bà
Thì ta sẽ lắc đầu không dám nhận
Lỡ cướp cò nát bét tim ta

Ví dụ môi em là quả lựu đạn
Nụ cười giấu kín chọt nổ tung
Ta cũng sẽ lắc đầu không nhận
Nụ cười đó sẽ làm ta như tương

Ví dụ những cái lưỡi lê là cái lưỡi
Những cái lưỡi ngọt ngào khi hôn
Thì ta sẽ lắc đầu không nhận
Những cái lưỡi làm ta mất hồn

Ví dụ tay em là cây kìm
Bấm ta dính cứng vào đời em
Có lẽ, cuối cùng tôi cũng chịu

Dẫu biết đời rồi sẽ rôi ren.
Lộc Ninh 1969

CA KHÚC ĐEN

Giả dụ,
như có một viên đạn chơi trò đuổi nhau
rồi nhảy thót vào tim tôi
tôi sẽ gọi thất thanh
hỡi em hỡi em
rồi nằm im nghe trên nắm mồ cỏ mọc

Giả dụ,
như có một cây mã tấu
thừa lúc tôi không để ý
chém đứt lia cánh tay mắt
tôi sẽ viết thơ tình và diu em đi bằng tay trái
ai đó sẽ hỏi tôi
- tôi đã tặng cánh tay kia cho đất nước!

Giả dụ,
như có một hàm chông
đâm nát bàn chân tôi
tôi sẽ gượng đứng lên
vịn vào hình bóng cũ
khập khễnh đi khắp quê hương
nói với mọi người rằng hãy yêu thương

Và cuối cùng
tôi chết
xin em hãy đến một lần
vì chút tình yêu dấu của tôi xưa
nhưng xin em đừng khóc
vì tôi sợ những giọt nước mắt kia
sẽ làm ướt chiếc áo quan
để linh hồn tôi lạnh lẽo
mà xin em hãy cười
tôi sẽ kết nụ cười em trên chiếc áo quan
làm vòng hoa phúng điếu

Em hãy cười nghe em.
An Lộc, 1969

Phụ Trang

(ghi chú: Trong sách đã xuất bản, không có phụ trang này. Tác giả sợ thất lạc, tự thêm vào. Bản đánh máy này do chính tác giả gởi sau khi thay đổi chút ít với bản đã phát hành)

ĐỜI THÊM MỘT CUỘC CHIA TAY NGẬM NGÙI

Xin chào Đà Nẵng sông Hàn
Tôi như bèo giạt theo ngàn sóng đầu
Có trâu mà chẳng có cau
Thêm vôi cũng lạt gặp nhau cũng rồi

Cùng trong một cõi pha phôi
Hang sâu núi cả tình tôi chưa tàn
Đò em buộc bến sông Hàn
Dẫu tôi đứng gọi đến ngàn năm không

Lấy thơ mà gói nỗi lòng
Trèo lên lưng sóng mặc giòng sông đưa
Đường dài và nắng và mưa
Co ro trong nỗi tình xưa buốt đời

Khuất nhau mấy chục năm rồi
Và bao nhiêu cuộc luân hồi nữa đây
Oi em lỡ chuyến đò này
Đời thêm một cuộc chia tay ngậm ngùi

BÍ BÀU CÙNG MỘT GIÀN ĐỜI MÀ ĐAU

Áo cơm trả góp mỗi ngày
Chắt chiu mỗi bữa cũng đầy sáu mươi
Vẫn còn dở khóc dở cười
Cõi người lại chẳng do người định phân

Sáu mươi năm giữa cõi trần
Ta như cây chịu bao lần bão giông
May ta chắc rễ bền lòng
Đời không trốc giạt lòng không xiêu, và

Những vùng vẫy, những bôn ba
Thân na phận bạc vượt qua nỗi gì

Ta xuôi về hướng tử ly
Đèn vàng nhấp nháy lối đi cụt dần

Có không giờ thứ hăm lăm
Ta lơ bơi giữa tháng năm mệt đờ
Sợ dây cước nước gặm xơ
Niềm tin gỡ mục thời cơ kén mồi

Sáu mươi năm ở với đời
Giữa bao ngọn lửa tằm lời thực, hư
Hồn ta như gã du cư
Làm thơ là đã coi như bỏ hình

Được gì trong cõi phù sinh
Tắm bia đứng lạnh giữa minh mông đời
Mai sau thấy chếp mồi
Bí bầu cùng một giàn đời mà đau!

VINH? NHỤC!

*“Hùm chết để da
Người chết để tiếng”*

Cái sân đình nơi Hạng Vũ ngày xưa
Nâng cái đỉnh đi ba vòng không thắm
Nói thật mất lòng, xin cổ nhân chớ giận
Cái sân kia rộng lắm chỉ đôi sào
Cái đỉnh ngàn cân ắt thiên hạ thêm vào
Đề xếp Ông vô hàng ‘hữu đồng’ !

Tôi sức lực nhằm chi so Thánh Gióng
Mà thân na cả một phận người
Đã đi đến vòng thứ sáu mươi
Quanh cõi đời Phật cho là bể khổ
Thì cái sân đình làng Ông xem ra quá nhỏ
Và ba vòng sao sánh được sáu mươi

Ông hồng cuộc Vương, tôi lỗ dở cuộc người
Há chẳng phải ‘vô mưu’ dù ‘hữu đồng’
Thiên hạ trước sau bên khinh bên trọng
Hắn Ông vui khi biết được tin này
Tên Ông được quàng trong sử sách, vinh thay!

Thử hỏi như tôi ai thềm nghĩ tới
Tôi mai một ngày khi đương sống gọi
Thì mong chi ‘để tiếng’ buổi thác về

Sáu mươi vòng đời xác mồi, hồn ê
Đời sắp sụm không làm nên trò trống
Cuộc Vương, cuộc Người của Ông, tôi đều hồng
Nghĩ cho cùng chẳng tại 'vô mưu' đâu!

Nói, không phải là nói an ủi nhau!

NỮ NÀO

Về quê, em phải qua phà
Phà đông sông rộng gió và sóng to
Ta buồn nhớ quá đâm lo
Quần lòng nghĩ đại... rui ro chắc gì

Phải chi ta được cùng đi
Trăm sông nghìn biển an nguy ta cùng
Quê-nhà-em- hẳn bao dung
Trầu ăn rượu uống bực đùm đời ta

Em về thăm Bến Tre xa
Nghe trời trở gió lòng ta tở vò
Như ngòi trên lửa nóng hơ
Thương em ta chẳng muốn cho em về

Đường đời bao nỗi nhiều khê
Em cô cút giữa bốn bề lạ đen
Những khi tối lửa tắt đèn
Thương em lại để riêng em, nữ nào!

Em về hỏi thử xem sao
(và em chịu khó nói vào giúp ta)
Nữ nào quê lại nói ra
Đời không chung một chuyến phà qua nhau!

QUÊ TÔI

Mẹ tôi đi sớm về trưa
Trên vai kịu kịt tiếng mưa nắng và
Lối mòn thành ngõ làng ta
Cho tôi cắp sách mơ xa mộng gần

Đất quê như đồng xà bần
Củ khoai củ sắn chai sần tong teo
Ôi vùng Gò Nổi chèo queo

Hai con sông kẹp như neo phận người

Thất lưng buộc bụng là đời
Người như chim tản tìm mỗi khắp phương
Và tôi cũng bỏ lên đường
Nghe sau lưng tiếng trống trường gọi vang

Năm năm bão quét lũ tràn
Đã cơ hàn lại cơ hàn thương thay
Ngày đêm đạn lạc bom bay
Cõi người, người lại nở dày xéo nhau...

Trái-qua-một-cuộc-bể-dâu
Quê tôi giờ đã có cầu nối qua
Thành ra đổi thịt thay da
Trong da thịt ấy máu hòa hợp chưa!

CỬA ĐỢI SÔNG HOÀI TÁC PHẨM (THƠ) THỨ BA CỦA HÀ NGUYỄN DŨNG ẮN HÀNH LẦN THỨ I VÀO MÙA XUÂN
NHÂM NGỌ (2002), 500 CUỐN KHỔ 12/19 DO GIẤY XÁC NHẬN ĐĂNG KÝ ĐỀ TÀI SỐ 916/231/CXB CỦA CỤC XUẤT BẢN
KÝ NGÀY 5.7.2001 VÀ GIẤY TRÍCH NGANG KẾ HOẠCH XUẤT BẢN SỐ 221/KHXB CỦA NXB TRẺ CẤP NGÀY
11.3.200@, IN TẠI XƯỞNG IN CN TTHC TRIỂN LÂM VN, XONG VÀ NỘP LƯU CHIẾU THÁNG 03.2002.